

Sygn. akt I C 596/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2022 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marcin Kolasiński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Hausman

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2022 roku w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. D.**

przeciwko **(...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 1673,54 zł (jeden tysiąc sześćset siedemdziesiąt trzy złote i 54/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 27 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda W. D. kwotę 1021,90 zł (jeden tysiąc dwadzieścia jeden złotych i 90/100) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa:

- od powoda W. D. kwotę 81 zł (osiemdziesiąt jeden złotych),

- od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. kwotę 459 zł (czteryście pięćdziesiąt dziewięć złotych).

Sygn. akt I C 596/21

UZASADNIENIE

W. D. wniósł pozew przeciwko (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 1973,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jak również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że 16 marca 2021 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd B.. Pojazd sprawcy zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność za skutki zdarzenia i wypłacił poszkodowanemu tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu 2229,02 zł. Powód w drodze cesji nabył od poszkodowanego wierzytelność z tytułu odszkodowania. W związku z tym, że koszty naprawy (6727,93 zł) przewyższyły wartość pojazdu przed szkodą (6700 zł), odszkodowanie powinno wynosić różnicę między wartością samochodu sprzed i po szkodzie, tj. 3900 zł (6700 zł – 2800 zł). Na sumę dochodzoną pozew składały się: dalsza

część odszkodowania w wysokości 1670,98 zł (3900 zł – 2229,02 zł), zwrot kosztów prywatnej kalkulacji naprawy w wysokości 300 zł i skapitalizowane od kwoty 1670,98 zł odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od 16 do 24 kwietnia 2021 roku w wysokości 2,56 zł (k. 4-6, 47-58).

W odpowiedzi na pozew pozwane (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W pierwszej kolejności pozwany przyznał swoją odpowiedzialność z tytułu przedmiotowego zdarzenia drogowego. Zdaniem strony pozwanej przyznane dotychczas odszkodowanie w całości wyczerpywało roszczenie powoda. Pozwany zakwestionował prywatną kalkulację kosztów naprawy jako zawyżającą wysokość szkody. Naprawa z użyciem nowych, oryginalnych części z logo producenta pojazdu prowadziłyby do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Strona pozwana zakwestionowała także roszczenie w zakresie zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji, która została sporządzona przez podmiot osobowo powiązany z powodem. Pozwany zakwestionował również legitymację powoda do dochodzenia roszczenia (k. 27-36).

W piśmie procesowym z 25 maja 2022 roku powód zmienił żądanie w ten sposób, że domagał się zasądzenia tej samej kwoty 1973,54 zł, przy czym na kwotę tę składały się wyłącznie koszty naprawy, których powód w niniejszym postępowaniu dochodzi jedynie częściowo (k. 138-138a).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 1).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 marca 2021 roku doszło do zdarzenia drogowego z udziałem dwóch pojazdów, w którym uczestniczył m.in. pojazd B. należący do R. N.. Sprawcą kolizji był kierujący innym samochodem, który posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego w (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.. W wyniku zdarzenia pojazd B. uległ uszkodzeniu. Zakres uszkodzeń nie był sporny między poszkodowanym a ubezpieczycielem sprawcy kolizji.

Okoliczności bezsporne i dowody:

- dokumenty w aktach szkody nr (...)/ (...) wraz z płytą CD (dołączone do akt).

R. N. 16 marca 2021 roku zgłosił szkodę w (...) S.A. Decyzją z 8 kwietnia 2021 roku ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe 2229,02 zł. Na podstawie umowy cesji R. N. zbył wierzytelność z tytułu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu na rzecz W. D., który zawodowo trudni się nabywaniem wierzytelności z tytułu szkód komunikacyjnych. Nabywca wierzytelności zlecił prywatną kalkulację kosztów naprawy (...) Spółce z o.o., za którą zapłacił 300 zł netto. Połowę udziałów w tej spółce posiada W. D..

Dowody:

- umowa cesji wierzytelności z 14.04.2021 r. (k. 8-9),

- pokwitowanie zapłaty ceny za cesję wierzytelności (k. 59),

- faktura za kalkulację naprawy (k. 20),

- potwierdzenie zapłaty za fakturę (k. 60),

- wydruk z (...) W. S. (k. 21),

- internetowy wydruk z (...) Spółki z o.o. (k. 41-43),

- dokumenty w aktach szkody nr (...)/ (...) wraz z płytą CD (dołączone do akt).

Niezbędny i celowy koszt naprawy samochodu B. z wykorzystaniem nowych, oryginalnych części zamiennych (OE) oferowanych przez producenta pojazdu wynosił 6842 zł. Koszt naprawy z użyciem oryginalnych części zamiennych O

oferowanych przez dystrybutorów spoza sieci (...) i części zamiennych (...) dystrybuowanych przez producenta części wynosił 5407 zł. Wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym na dzień wystąpienia szkody wynosiła 8600 zł, a w stanie uszkodzonym 4300 zł.

Dowody:

- pisemna opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. P. L. (k. 80-98), pisemna opinia uzupełniająca z 26.04.2022 r. (k. 122-123) i pisemna opinia uzupełniająca z 2.05.2022 r. (k. 126-129).

R. N. naprawił B. w zwykłym warsztacie, za co zapłacił około 3500 zł. Do naprawy wykorzystano części zamienne stare i nowe.

Dowód:

- pisemne zeznania świadka R. N. (k. 66-66v).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentów wymienionych w poprzedniej części uzasadnienia, jak również w oparciu o zeznania świadka R. N. oraz pisemną opinię biegłego z dziedziny techniki samochodowej mgr. inż. P. L. wraz z dwiema pisemnymi opiniami uzupełniającymi.

Wiarygodność i moc dowodowa dokumentów, z wyjątkiem prywatnej kalkulacji dołączonej do pozwu oraz kosztorysu szkody sporządzonego przez pozwanego ubezpieczyciela, nie były kwestionowane przez strony, w związku z czym stanowiły one niebudzącą wątpliwości podstawę ustaleń faktycznych. Sąd odmówił mocy dowodowej wspomnianym prywatnej opinii przedłożonej przez powoda (k. 10-19) oraz kosztorysowi szkody sporządzonemu przez pozwanego (w aktach szkody), a to wobec dopuszczenia przez sąd na okoliczności wymagające wiadomości specjalnych dowodu z opinii biegłego sądowego.

Zeznania poszkodowanego R. N. również zasługiwały na walor wiarygodności.

Sąd w pełni podzielił treść i wnioski opinii biegłego sądowego, albowiem były one jasne, rzetelne i przekonujące, a nadto - po dwukrotnym pisemnym uzupełnieniu opinii - nie były podważane przez którąkolwiek ze stron.

Ustalone przez sąd okoliczności faktyczne można było uznać w znacznej części za bezsporne między stronami, a pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia drogowego. Spór dotyczył legitymacji czynnej powoda i wysokości szkody związanej z naprawą pojazdu B..

Co do zarzutu braku legitymacji czynnej, zdaniem sądu, strona powodowa wystarczająco wykazała, że nabyła roszczenie wobec pozwanego z tytułu szkody komunikacyjnej z 16 marca 2021 roku. Powód przedłożył umowę cesji, jak i pokwitowanie zapłaty ceny za nabytą wierzytelność (k. 8-9, 59). Zarzut pozwanego odnośnie do braku legitymacji czynnej powoda był więc niezasadny.

Jeżeli natomiast chodzi o koszty naprawy pojazdu, w ocenie sądu uzasadnione koszty doprowadzenia samochodu do stanu sprzed szkody powinny wynosić 5407 zł. Sąd przyjął, że w niniejszym przypadku naprawa powinna być wykonana z użyciem nowych, oryginalnych części zamiennych O oferowanych przez dystrybutorów spoza sieci (...) i części zamiennych (...) dystrybuowanych przez producenta części. Przyjęcie wariantu z naprawą za kwotę 6842 zł (wyłącznie części O z logo producenta pojazdu) mogłoby być uznane za niezbędne, gdyby tylko ta opcja gwarantowała właściwą jakość naprawy lub gdyby wykazano takie szczególne właściwości samochodu B., które uzasadniałyby naprawę według tego droższego wariantu. Strona powodowa tego nie wykazała. Pamiętać też trzeba, że w chwili powstania szkody samochód był pojazdem 21-letnim. Zgodnie z utrwalonymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych poglądami, poszkodowany może żądać naprawy z użyciem nowych, oryginalnych części, a możliwość dochodzenia odszkodowania od ubezpieczyciela nie jest nawet uzależniona od faktycznej naprawy pojazdu.

Poszkodowany nie ma również obowiązku poszukiwania tańszych warsztatów naprawczych celem minimalizacji szkody. Nie miałyby również znaczenia faktyczna wartość naprawy, albowiem ta często jest dostosowana do wysokości przyznanej przez ubezpieczyciela odszkodowania, które nie pozwala na użycie tylko nowych, oryginalnych części. Strona pozwana nie wykazała, żeby taka naprawa prowadziła do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego. Sąd nie przyjął, że w pojeździe B. doszło do tzw. szkody całkowitej, skoro koszty naprawy nawet w droższym wariantcie (6842 zł) byłyby niższe od wartości pojazdu sprzed szkody (8600 zł).

Powód swoje roszczenie wywodził z tytułu nabycia wierzytelności wobec pozwanego na podstawie umowy cesji. W myśl art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

W myśl art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia (art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych / tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 621 ze zm./).

Reasumując, skoro pozwany wypłacił poszkodowanemu tytułem kosztów naprawy kwotę 2229,02 zł, do zapłaty pozostało jeszcze 3177,98 zł, przy czym powód w pozwie domagał się zapłaty jedynie kwoty 1670,98 zł tytułem częściowego odszkodowania. Dopiero w piśmie procesowym z 25 maja 2022 roku (k. 138-138a), po sporządzeniu opinii przez biegłego sądowego, powód zmienił żądanie w ten sposób, że domagał się zasądzenia tej samej kwoty 1973,54 zł, przy czym na kwotę składały się wyłącznie koszty naprawy, których powód w niniejszym postępowaniu dochodzi jedynie częściowo. Zdaniem sądu rozpoznającego niniejszą sprawę traktować to należało jako zmianę podstawy faktycznej powództwa (domaganie się kosztów naprawy zamiast kosztów prywatnej kalkulacji), niedopuszczalną i nieskuteczną z punktu widzenia art. 505⁴ § 1 k.p.c.

Ponadto zasadne było żądanie powoda zasądzenia kwoty 2,56 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 1670,98 zł za okres od 16 do 24 kwietnia 2021 roku. Poszkodowany zgłosił ubezpieczycielowi szkodę 16 marca 2021 roku, a więc roszczenie stało się wymagalne 16 kwietnia 2021 roku, zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych powyżej przepisów, sąd w punkcie I. sentencji wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1673,54 zł (1670,98 zł + 2,56 zł). O dalszych odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono w myśl art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je od dnia wniesienia pozwu, zgodnie z żądaniem strony powodowej.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne, o czym sąd orzekł w punkcie II. sentencji wyroku.

Za niezasadne sąd uznał żądanie zwrotu kwoty 300 zł tytułem kosztów prywatnej kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda. Zdaniem sądu powód, jako podmiot profesjonalnie zajmujący się zakupem wierzytelności z tytułu odszkodowań komunikacyjnych, był w stanie samodzielnie określić wysokość kosztów naprawy pojazdu. Mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego, nie nabyłby wierzytelności z tytułu odszkodowania, gdyby wcześniej nie skalkulował jej wysokości. Zgodzić się również można z argumentacją pozwanego, że bliskie powiązania osobowe między powodem a spółką, której zlecono sporządzenie kalkulacji, budziły uzasadnione wątpliwości o zawiązanie szkody.

O kosztach procesu w punkcie III. wyroku orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1¹ k.p.c. Powód wygrał niniejszą sprawę w 85%, ponosząc koszty procesu w wysokości 1417 zł, na które składały się opłata od pozwu w wysokości 200 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie /poz. 1800 ze zm./), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na biegłego w wysokości 300 zł. Należał się mu zatem od pozwanego zwrot kwoty 1204,45 zł, stanowiącej 85% poniesionych kosztów procesu. Natomiast pozwany wygrał proces w 15%, ponosząc koszty w łącznej wysokości 1217 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 900 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i zaliczki na biegłego w wysokości 300 zł. Należał się mu zatem od powoda zwrot kwoty 182,55 zł, stanowiącej 15% poniesionych kosztów procesu. Po stosunkowym rozliczeniu tych kosztów, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w wysokości 1021,90 zł.

W punkcie IV. sentencji wyroku, na podstawie art. 113 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 1125), sąd orzekł o nakazaniu ściągnięcia od powoda i pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Grudziądzu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa. Wydatki związane z postępowaniem, tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa, wynosiły 540 zł i składały się z części wynagrodzenia biegłego niepokrytej z zaliczki uiszczonej przez powoda (900 zł /k. 100/ + 240 zł /k. 124/ – 600 zł zaliczek = 540 zł). Na powoda przypadła zatem do pobrania kwota stanowiąca 15% wydatków, a na pozwanego 85% wydatków, tj. w zakresie, w jakim strony przegrały niniejszą sprawę.